

Főoldal>Jogi lépések indítása>Hol és hogyan?>Melyik ország joga alkalmazandó?

Melyik ország joga alkalmazandó?

Szlovákia

1 A hatályos jogszabályok forrásai

1.1 Nemzeti szabályok

A szlovák nemzeti magánjog alapvető nemzeti forrását a nemzetközi magán- és eljárásjogról szóló 97/1963. sz. törvény (a továbbiakban: a nemzetközi magánjogról szóló törvény) képezi, amely a 3–31. szakaszban foglalt kollíziós szabályok révén határozza meg az egyes jogterületeken (a jogok megszerzésére és jogcselekményekre való képesség, a jogcselekmények érvényessége, anyagi jog, szerződési jog, munkajog, öröklési jog, családjog) alkalmazandó jogot. A nemzetközi magánjogról szóló törvény kizárólag akkor alkalmazandó, ha közvetlenül alkalmazandó európai uniós jogszabály vagy a Szlovák Köztársaságra kötelező nemzetközi szerződés, illetve – pontosabban – ilyen szerződést végrehajtó jogszabály eltérően nem rendelkezik. Ez azt jelenti, hogy a nemzetközi magánjogról szóló törvényre való lenti hivatkozások esetén szem előtt kell tartani, hogy az kizárólag nemzetközi vagy uniós szabályozás hiányában alkalmazandó.

A szlovák jog a nemzetközi magánjogról szóló törvénytől eltérő jogszabályokban foglalt független kollíziós szabályokat is tartalmaz, például:

– 513/1991. sz. törvény (kereskedelmi törvénykönyv). E törvény a 22. szakaszában foglalt kollíziós szabálytól eltekintve a III. cím alatt a nemzetközi kereskedelmi kötelezettségek vonatkozásában a külföldi elemet tartalmazó szerződések esetére vonatkozó egyéb rendelkezéseken felül alkalmazandó különös rendelkezéseket tartalmaz

– 311/2001. sz. törvény (a munka törvénykönyve) 241a. szakaszának (7) bekezdése (az annak meghatározására alkalmazandó jog, hogy a munkáltató irányító munkáltató-e, ha az utóbbira valamely tagállam jogától eltérő jog vonatkozik)

– a biztosításról szóló 8/2008. sz. törvény 89. szakasza (a biztosítási szerződésekre alkalmazandó jog)

– a váltókról és csekkekről szóló 191/1950. sz. törvény (a váltókról és csekkekről szóló törvény), amely a váltók (91. és azt követő szakaszok) és csekkek (69. és azt követő szakaszok) nemzetközi jogára vonatkozó különös rendelkezéseket tartalmaz.

1.2 Többoldalú nemzetközi egyezmények

a) ENSZ egyezmények: a tartásdíj külföldi beszedéséről szóló, 1956. június 20-i egyezmény; a konzuli kapcsolatokról szóló, 1963. április 24-i bécsi egyezmény

b) Az Európa Tanács egyezményei: a külföldi jogra vonatkozó tájékoztatásról szóló, 1968. június 7-i európai egyezmény; a külföldi jogra vonatkozó tájékoztatásról szóló európai egyezmény 1978. március 15-i kiegészítő jegyzőkönyve; a gyermekek feletti felügyeleti jogot érintő határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint a felügyeleti viszonyok helyreállításáról szóló, 1980. május 20-i európai egyezmény

c) A Hágai Nemzetközi Magánjogi Konferencia egyezményei: a polgári eljárásról szóló, 1954. március 1-jei egyezmény; a polgári vagy kereskedelmi ügyekben a külföldön történő bizonyítás felvételéről szóló, 1970. március 18-i egyezmény; a házasság felbontásának és a különválásnak az elismeréséről szóló, 1970. június 1-jei egyezmény; a tartási kötelezettségekre vonatkozó határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 1973. október 2-i egyezmény; a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok külföldi kézbesítéséről szóló, 1965. november 15-i egyezmény; a gyermekek jogellenes külföldre vitelének polgári jogi vonatkozásairól szóló, 1980. október 25-i egyezmény; a gyermekek védelméről és az országközi örökbefogadásban történő együttműködésről szóló, 1993. május 29-i egyezmény; a külföldön felhasználásra kerülő közokiratok diplomáciai vagy konzuli hitelesítésének (felülhitelesítésének) mellőzéséről szóló, 1961. október 5-i egyezmény; a szülői felelősséggel és a gyermekek védelmét szolgáló intézkedésekkel kapcsolatos együttműködésről, valamint az ilyen ügyekre irányadó joghatóságról, alkalmazandó jogról, elismerésről és végrehajtásáról szóló, 1996. október 19-i egyezmény

d) A kollíziós szabályokat egységesítő egyezmények: a közlekedési balesetekre alkalmazandó jogról szóló, 1971. május 4-i egyezmény; a szülői felelősséggel és a gyermekek védelmét szolgáló intézkedésekkel kapcsolatos együttműködésről, valamint az ilyen ügyekre irányadó joghatóságról, alkalmazandó jogról, elismerésről és végrehajtásáról szóló, 1996. október 19-i egyezmény

e) A közvetlen anyagi jogi szabályokat egységesítő egyezmények: az áruk nemzetközi adásvételi szerződéseiről szóló, 1980. április 11-i ENSZ-egyezmény; az áruk nemzetközi adásvételi szerződéseire vonatkozó elévülési időről szóló, az 1980. április 11-i jegyzőkönyvvel módosított, 1974. június 14-én New Yorkban kelt egyezmény

f) Választottbírói egyezmények: a külföldi választottbírói határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 1958. június 10-i egyezmény; a nemzetközi kereskedelmi ügyekben folytatott választottbíráskodásról szóló, 1961. április 21-i európai egyezmény

g) Nemzetközi közlekedési egyezmények: a nemzetközi közúti árufuvarozási szerződésről szóló, 1965. május 19-i egyezmény; a nemzetközi vasúti fuvarozásról szóló, az 1990. december 20-i jegyzőkönyvvel módosított, 1980. május 9-i egyezmény

h) Jogiilag jelentős egyéb nemzetközi magánjogi egyezmények: a Hágai Nemzetközi Magánjogi Konferencia 1955. július 15-i alapokmányának 2005. június 30-i módosítása; a lopott vagy jogellenesen külföldre vitt kulturális javakról szóló, 1995. június 24-i UNIDROIT-egyezmény; a korrupcióról szóló, 1999. november 4-i polgári jogi egyezmény; az elhunyt személyek holttestének hazaszállításáról szóló, 1973. október 26-i egyezmény

i) Az igazságügyi együttműködés terén a Szlovák Köztársaságra kötelező egyezmények: az államok és más államok állampolgárai között keletkező beruházási viták rendezéséről szóló, 1965. február 18-i egyezmény; a Hágai Nemzetközi Magánjogi Konferencia 1951. október 31-i alapokmánya (hatályba lépett 1955. július 15-én, módosítva 2007. január 1-jén); a külföldi választottbírói határozatok végrehajtásáról szóló, 1927. szeptember 26-i egyezmény; a választottbírói kikötésekről szóló, 1923. szeptember 24-i jegyzőkönyv; a gazdasági és tudományos-műszaki együttműködésekkel kapcsolatos viszonyokból eredő polgári jogi viták választottbírói eljárás útján történő rendezéséről szóló, 1972. május 26-i egyezmény; a tartási kötelezettségekre vonatkozó határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 1958. április 15-i egyezmény; a bizonyos együttműködési területeken tevékenykedő kormányközi gazdálkodó szervezetek jogállásáról, kiváltságairól és mentességeiről szóló, 1980. december 5-i egyezmény

j) A szerzői jogra és ipari jogra vonatkozó egyezmények (példálódzó jelleggel): az ipari tulajdon oltalmáról szóló, 1883. március 20-i párizsi egyezmény; az irodalmi és művészeti művek védelméről szóló, 1886. szeptember 9-i berni egyezmény

A Szlovák Köztársaságra kötelező egyéb egyezmények megtalálhatók a szlovák külügyi és Európa-ügyi minisztérium honlapján: www.mzv.sk.

1.3 Főbb kétoldalú egyezmények

1. Szerződés a Csehszlovák Szocialista Köztársaság és a Magyar Népköztársaság között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatok rendezéséről polgári, családjogi és büntetőügyekben, 1989. március 28.
2. Szerződés a Csehszlovák Szocialista Köztársaság és a Lengyel Népköztársaság között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatok rendezéséről polgári, családjogi, munkajogi és büntetőügyekben, 1987. december 21.
3. Szerződés a Csehszlovák Szocialista Köztársaság és a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatokról polgári, családjogi és büntetőügyekben, 1982. augusztus 12.
4. Szerződés a Csehszlovák Szocialista Köztársaság és az Osztrák Köztársaság között a kölcsönös jogi kapcsolatokról polgári ügyekben, az okiratokról és a jogi tájékoztatásról, záró jegyzőkönyvvel, 1961. november 10.
5. Szerződés a Cseh Köztársaság és a Szlovák Köztársaság között az igazságügyi szervek által nyújtott jogsegélyről és egyes jogi kapcsolatok rendezéséről polgári és büntetőügyekben, 1992. október 29.
6. Szerződés a Csehszlovák Szocialista Köztársaság és a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság között a jogi kapcsolatok rendezéséről polgári, családjogi és büntetőügyekben, 1964. január 20.

2 A kollíziós jogi szabályok végrehajtása

2.1 A bírák hivatalból kötelesek-e alkalmazni a kollíziós jogi szabályokat?

A vonatkozó jogi előírás megállapítása és adott jogviszonyra történő alkalmazása az igazságügyi hatóság feladata, amely hivatalból jár el azon elv alapján, hogy a jogvitában érintett feleknek nem kell hivatkozniuk az ügyükre alkalmazandó jogra, és annak tartalmát sem kell bizonyítaniuk. Alkalmazhatóság tekintetében a szlovák jog különbséget tesz kötelező és diszpozitív kollíziós szabályok között. A kötelező kollíziós szabályok olyan szabályok, amelyeket a bíróságnak a felek kívánságától vagy attól függetlenül alkalmaznia kell, hogy a felek hivatkoztak-e az adott jogra. A diszpozitív – a szlovák jogban a szerződésekkel kapcsolatos ügyekre jellemző – szabályok olyan jogi előírások, amelyeket az érintett felek megállapodása felülírhat, vagy azoktól eltérhet.

2.2 Vissza- és továbbutalás (Renvoi)

A szlovák nemzetközi magánjog a kollíziós szabályok keretében történő utalást az adott állam jogrendszerének – a kollíziós szabályokat is magában foglaló – egészére történő utalásként értelmezi. A nemzetközi magánjogról szóló törvényben (35. szakasz) szereplő általános szabály szerint a vissza- és továbbutalás akkor fogadható el, ha az ügy észszerű és méltányos rendezését szolgálja. A vissza- és továbbutalás elfogadásának vagy elutasításának kérdésében történő döntés során a bíróság kizárólag az alkalmazandó jog megválasztását érintő ténybeli és jogi tényezőket veheti figyelembe, az ügy tényleges érdemi megoldását érintő tényezőket figyelmen kívül kell hagynia. A szlovák jogban a vissza- és továbbutalást a személyes, családi és öröklési jogot érintő ügyekben el kell fogadni. A szerződésekkel kapcsolatos ügyekben a vissza- és továbbutalás csak igen kivételesen alkalmazható, a jogválasztással kapcsolatos ügyekben pedig az egyenesen kizárt (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 9. szakaszának (2) bekezdése). A váltókról és csekkokról szóló törvény különös rendelkezést tartalmaz, amely szerint a vissza- és továbbutalást a bíróságnak az észszerű és méltányos rendezés követelményének vizsgálata nélkül el kell fogadnia (a váltókról és csekkokról szóló törvény 69. és 91. szakasza).

2.3 A kapcsoló tényező megváltozása

A szlovák jog nem tartalmaz a kapcsoló tényező változásának joghatásával kapcsolatos általános szabályt. Amennyiben a szlovák kollíziós szabály nem határozza meg azt az időpontot, amelyben a kapcsoló tényezőt meg kell vizsgálni, a szlovák bíróság arra másik kapcsoló tényezőtől vagy az ítélkezési gyakorlat felhasználásával von le következtetést. Főszabály szerint ugyanakkor az alkalmazandó időpont a jogi helyzet felmerülésének időpontja vagy pontosabban az a nap, amelyen az ügy konkrét körülményeitől függően az eljárás kezdeményezésére kerül sor.

A jogállás változása ingó vagyontárgyak esetén jellemző. Az elhelyezkedés alapján alkalmazandó jog kritériumának változását a nemzetközi magánjogról szóló törvény 6. szakasza szabályozza, amely különbséget tesz az (általánosságban vett) ingó vagyontárgy mint olyan és a szerződés alapján szállítás alatt álló ingó vagyontárgy (transzitáru) között. Az ingó vagyontárgy mint olyan esetében az alkalmazandó jog azon hely joga, amelyen a vagyontárgy az adott jog keletkezését vagy megszűnését kiváltó tény bekövetkezésének idején volt. Az ítélkezési gyakorlatban ugyanakkor megállapítást nyert, hogy a másik jog alapján megszerzett anyagi jog tartalmát és hatásait (vagyis az egyik országban megszerzett jogok másik országban fennálló egyenértékű kategóriára történő átültetését) a vagyontárgy új (aktuális) helyének joga alapján kell megítélni.

A szállítás alatt álló vagyontárgyak esetében (amennyiben a vagyontárgy szállításának még meg kell történnie) a kapcsoló tényező a vagyontárgy feladási helyének joga. Az ingó vagyontárgyak vonatkozásában a kapcsoló tényezők változásának kérdése az elévüléssel kapcsolatban is felmerülhet. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 8. szakasza éppen ebből a célból rögzíti, hogy az elévülésre azon hely joga az irányadó, amelyen a vagyontárgy az elévülési időszak kezdetekor volt. Az elévüléssel érintett személy azonban továbbra is támaszkodhat az elévülés bekövetkezésének helye szerinti állam jogára, amennyiben azon időponttól kezdődően, amikor a vagyontárgy az említett államban volt, az ezen állam jogában foglalt összes elévülési feltétel teljesült. Amennyiben a vagyontárgyat később egyenél több állam területére helyezik át, a feltételeket azon hely joga szerint kell megítélni, ahol a vagyontárgy az elévülési időszak kezdetekor volt, vagy ahol a vagyontárgy az elévülés szempontjából releváns teljes időszak alatt folyamatosan fellelhető volt.

2.4 Kivételek a kollíziós jogi szabályok általános alkalmazása alól

Kötelező jogszabályi rendelkezések és közrendi klauzula

A kötelező rendelkezések és a közrendi klauzula közötti alapvető különbség a joghatásukban áll: a kötelező rendelkezések aktívan (a külföldi jog tartalmától függetlenül), míg a közrendi klauzula passzívan (kizárólag amennyiben a külföldi jog alkalmazása a kinyilvánított érdekeket veszélyeztetné) érvényesülnek. A közrendi klauzula nem védi a szlovák jog összes kötelező rendelkezését, hanem kizárólag az alapvető kérdéseknek tekintett rendelkezéseket (például a monogám házasság alapelvét).

A kötelező rendelkezések olyan nemzeti jogi szabályok, amelyektől nem lehet eltérni; azokat minden helyzetben alkalmazni kell azon jogtól függetlenül, amellyel összhangban valamely konkrét jogviszonyt kezelni kell a kollíziós szabályok alapján. Főszabály szerint közjogi jelleggel rendelkeznek, de magánjogi jelleget is ölthetnek, ha céljuk egy adott alapvető érdek védelme. Egy konkrét jogi szabály kötelező jellegének megítélése a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. A jog nem határozza meg azokat egyértelműen; a fogyasztóvédelmi jogban és a munkajog egyes területein (pl. egészségvédelmi és biztonsági szabályok, munkaidő stb.) jellemzők. A családjogban például a büntető törvénykönyvnek a család és a fiatalok ellen elkövetett bűncselekményekre vonatkozó szabályai kötelező szabályok.

A közrendi klauzulát a nemzetközi magánjogról szóló törvény 36. szakasza rögzíti, amely szerint valamely külföldi állam jogszabályi rendelkezése nem alkalmazható, amennyiben e rendelkezés alkalmazásának hatása ellentétes lenne a Szlovák Köztársaság társadalmi és állami rendszerének alapjaival és annak olyan jogszabályaival, amelyeket a felek akaratától függetlenül, feltétel nélkül be kell tartani. Ez különösen a tisztességes tárgyaláshoz való jogot rögzítő alkotmányos szabályokat, valamint a jog előtti egyenlőség és a nemi, faji, bőrszín szerinti, vallási, nemzeti hovatartozás stb. alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának alapelvét jelenti. A törvény céljával összhangban a közrendi klauzulát kivételesen lehet alkalmazni, és annak során előfordulhat, hogy a bíróság nem vizsgálja meg vagy értékeli a külföldi állam jogszabályi rendelkezését, hanem kizárólag azt, hogy annak alkalmazása milyen hatásokat gyakorolna a Szlovák Köztársaság közrendjére.

2.5 A külföldi jog bizonyítása

A Szlovák Köztársaság azon országok egyike, amely a jogszabályi rendelkezést bizonyítandó tény helyett inkább jogként kezeli. Az igazságügyi hatóságok ezért hivatalból intézkednek a jogszabályi rendelkezések megállapítása iránt. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 53. szakasza alapján a külföldi jog megállapításának céljából az igazságügyi hatóság megtesz minden szükséges intézkedést, beleértve a külföldi jog tartalmának saját erőforrások alkalmazásával, általánosan hozzáférhető források kutatásával, az eljárás feleinek tájékoztatásra kötelezésével vagy az (ilyen kérelem alapján eljárni köteles) igazságügyi minisztériumtól való tájékoztatáskérésrel történő beszerzését. Ez azt jelenti, hogy a bíróságok felhasználhatják a külföldi jog tartalmával kapcsolatos saját ismereteiket, vagy a külföldi jog tartalmát nemzetközi magánjogi szakértők, illetve az eljárás feleinek bevonásával vagy akár az interneten történő kereséssel állapítják meg. Amennyiben a külföldi jog tartalma észszerű időn belül nem határozható meg, vagy ha a külföldi jog tartalmának megállapítása súlyos akadályokba ütközik, vagy lehetetlen, a szlovák jog alkalmazandó. Amennyiben a külföldi jog tartalmának meghatározása során kételemek merülnek fel, a bíróság kérheti az igazságügyi minisztérium együttműködését.

3 Kollíziós jogi szabályok

3.1 Szerződéses kötelemények és jogi aktusok

Szerződéses kötelezettségek

Kizárólag a magánjogi szerződések, vagyis a nemzetközi elemet tartalmazó polgári jogi, kereskedelmi, családjogi, munkajogi és más hasonló szerződések tartoznak a nemzetközi magánjogról szóló törvény hatálya alá. A felek szerződéskötési szabadsága alapelveként betartásával kapcsolatban vagyoni jogi viszonyokban a nemzetközi magánjogról szóló törvény 9. szakasza egyértelműen a szerződő felek által választott jogot részesíti előnyben (ezenfelül a foglalkoztatás terén is lehetővé teszi a jogválasztást). A jogválasztás kizárólag a fogyasztói szerződések esetében korlátozott, amelyekre a fogyasztóvédelem választott jog által biztosított mértékének elégtelensége esetén a fogyasztóval való kedvezőbb bánásmódot biztosító jogrendszer vonatkozik (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 9. szakaszának (3) bekezdése és 10. szakaszának (4) bekezdése). Jogválasztás hiányában az adott típusú szerződések észszerű rendezését biztosító állam joga az alkalmazandó jog. Az észszerű rendezés alapelveivel összhangban a nemzetközi magánjogról szóló törvény 10. szakaszának (2) és (3) bekezdése példákat hoz fel az egyes szerződéstípusokra általában alkalmazandó jogra: az adásvételi szerződésekre például az eladó székhelyének joga az irányadó. A szerződéses kötelezettségek tekintetében a nemzetközi magánjogról szóló törvény a szerződéses jogviszonyok anyagi jogi hatásait (12. szakasz), az elévülést és a beszámítást (13. szakasz), valamint az egyoldalú – megjelölt szervezethez címzett vagy címezetlen – jogi aktusokkal kapcsolatos kérdéseket (14. szakasz) is szabályozza (ezekben az esetekben a kapcsoló tényezőt az adós lakóhelye jelenti).

A váltóakra és csekkekre vonatkozó nemzetközi jogi szerződéses kötelezettségvállalásokat a váltókról és csekkekről szóló törvény (69. és azt követő szakaszok, valamint 91. és azt követő szakaszok) kifejezetten szabályozza.

Jogi aktusok

A jogi aktusok érvényességével, az érvénytelenség jogkövetkezményeivel és a jogi aktus formájával kapcsolatos kollíziós jogi kérdésekkel a nemzetközi magánjogról szóló törvény 4. szakasza foglalkozik. A jogi aktus joghatásaira alkalmazandó jog a jogi aktus érvényességének és érvénytelenségének kérdéseire is alkalmazandó. Az alkalmazandó jogot az adott jogi aktus vonatkozásában rögzített releváns kollíziós szabályok határozzák meg. Két olyan kivétel létezik, amelyek esetében a jogi aktus érvényességére és érvénytelenségére a joghatásokra irányadó jogtól eltérő jogot kell alkalmazni: mégpedig akkor, ha a jog eltérő rendelkezést tartalmaz, vagy amennyiben erre az észszerű rendezés érdekében alapvetően szükség van. Ami a jogi aktus formáját illeti, elegendő, ha annak megtételére a jogi aktus teljesítésének helye szerinti joggal összhangban került sor. Ezért a jogi aktus érvényességének kérdéséről eltérően nem szükséges az eljáró bíróság által választott jogban szereplő formai előírásokat betartani. Ez a kiegészítő jellegű kollíziós szabály azonban nem alkalmazható ugyanakkor, ha az eljáró bíróság által a szerződés vonatkozásában választott jog az írásbeliséget a szerződés érvényességének feltételeként írja elő.

3.2 Szerződésen kívüli kötelmi viszonyok

A szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra vonatkozó alapvető nemzeti kollíziós szabály a nemzetközi magánjogról szóló törvény 15. szakasza, amely szerint az általános alkalmazási körű jogszabályból eredő kötelezettség megszegésének következtében elszenvedett károk megtérítésére vonatkozó igények (szerződésen kívüli kárfelölősség) vagy a jog által az eljárás törvénytelenségére tekintet nélkül előírt megtérítések (eredményfelelősség) eseteire a kár bekövetkezése helyének vagy a kártérítésre való jogosultságot kiváltó esemény bekövetkezése helyének joga az irányadó. A megbízás nélküli ügyvitelre, a jogalap nélküli gazdagodásra stb. alkalmazandó kapcsoló tényezők megfelelően következnek a nemzetközi magánjogról szóló törvény 15. szakaszából és más rendelkezéseiből.

3.3 A személyi állapot, valamint annak a családi állapottal kapcsolatos vonatkozásai (név, lakóhely, cselekvőképesség)

Az általános, vagyis a természetes személy jogképességére irányadó jogot meghatározó kollíziós szabályokat a nemzetközi magánjogról szóló törvény 3. szakasza rögzíti, amely szerint valamely személy jogok megszerzésére és jogi aktusok megtételére való képességét az állampolgársága szerinti állam joga szabályozza. Amennyiben valamely jogi aktust a Szlovák Köztársaság területén olyan külföldi állampolgár végez, aki az állampolgársága szerinti állam joga alapján nem rendelkezik cselekvőképességgel, elegendő, ha a szlovák jog alapján az adott jogi aktus vonatkozásában cselekvőképességgel rendelkezik. Az ilyen jogi aktus ugyanakkor nem tekinthető feltétlenül érvényesnek más államok, köztük a külföldi állampolgár származási országának joga szerint.

A szlovák nemzeti jog alapján a természetes személy születésétől kezdve (bármely megfogant gyermek rendelkezik jogképességgel, ha élve születik) a haláláig (a személy halála tényének bíróság általi megállapításáig) jogokat szerezhet és kötelezettségeket vállalhat. A teljes cselekvőképességet a 18. életév betöltésével vagy (a 16. életév betöltését követően) házasságkötés útján lehet megszerezni. A teljes cselekvőképesség az eljárási képesség előfeltétele, habár a jogszabály az egyébként azzal nem rendelkező személyt is – mint például az örökbefogadási eljárásban a 16. életévét betöltött kiskorú személyt – eljárási képességgel ruházhatja fel. A kiskorú személyek kizárólag olyan ügyletek vonatkozásában rendelkeznek cselekvőképességgel, amelyek természetüknél fogva megfelelnek az életkoruk szerinti szellemi és lelki fejlettségüknek. Az életkori korlátozáson felül a teljes cselekvőképesség megszerzéséhez az adott személynek szellemileg épek kell lennie. A személyek cselekvőképességét kizárólag bíróság vonhatja meg vagy korlátozhatja. A cselekvőképességre vonatkozó különös nemzeti kollíziós szabályok alkalmazandók a házasságkötési képességre (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 19. szakasza – lásd a 3.5. pontot), a végrendelet megtételére és visszavonására (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 18. szakasza – lásd a 3.7. pontot) és a külföldiek eljárási képességére (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 49. szakasza). A szlovák jog alapján a jogi személyek jogképességére irányadó kollíziós szabályokat a kereskedelmi törvénykönyv 22. szakasza tartalmazza, amely szerint a jogi személyek személyes jogállására a bejegyzés helyének alapelve az irányadó azzal, hogy az alkalmazandó jog által biztosított jogképességet a szlovák jog is biztosítja. A személyek váltók és csekkek vonatkozásában történő kötelezettségvállalásra való képességének megítéléséről a váltókról és csekkekről szóló törvény rendelkezik, amely szerint a személyre az állampolgársága szerinti állam joga az irányadó.

Ami a személyi jogállást illeti, a szlovák jog nem használja kapcsoló tényezőként a „lakóhely” kifejezést, és az nem egyezik meg a szlovák „állandó lakóhellyel” (amelyet a Szlovák Köztársaság népesség-nyilvántartása rögzít). A személyek névviseléshez való jogát analógia útján a személyi állapot foglalja magában azzal, hogy az érintett személy cselekvőképességére és eljárási képességére irányadó jogot kell alkalmazni.

3.4 Szülő-gyermek kapcsolat megállapítása, ideértve az örökbefogadást is

3.4.1 Szülő-gyermek kapcsolat megállapítása

A nemzeti jog alapján anya az a nő, aki a gyermeknek életet adott. Az anyasággal kapcsolatos kétely fennállása esetén a bíróság a születés vonatkozásában megállapított tényállás alapján határoz. Az apaság meghatározásának alapját három megdönthető apasági vélelem képezi, amelyeket a családról szóló 36/2005. sz. törvény (a családjogi törvény) rögzít: i. a házasság időtartama; ii. a szülők általi elismerés kinyilvánítása valamely nyilvántartó hivatalban, és iii. a gyermek feltételezett apja és anyja közötti szexuális együttléti időpontja.

A nemzetközi magánjogról szóló törvény a gyermek születési idejéhez kapcsolódóan a szülői kapcsolat megállapítására (elismerésére vagy cáfolására) vonatkozó kollíziós szabályokat tartalmaz. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 23. szakasza értelmében az alkalmazandó jog azon állam joga, amelynek állampolgárságát a gyermek születése révén megszerezte. Ez a jog különösen annak megállapítására alkalmazandó, hogy a szülői kapcsolat kinyilvánításának ki lehet alanya, a nyilatkozatot milyen formában kell megtenni, és hogy a magzat apaságát el lehet-e ismerni. Amennyiben születéskor a gyermek több állampolgárságot vagy egyetlen állampolgárságot sem szerez, a nemzetközi magánjogról szóló törvény 33. szakaszát kell alkalmazni. Amennyiben a gyermek ily módon szlovák állampolgárságot szerzett, azonban külföldön született, és külföldön él, esetében a szokásos tartózkodási helye szerinti állam joga alkalmazandó. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 23. szakaszának (3) bekezdése alapján, ha a gyermek (állampolgárságára tekintet nélkül) a Szlovák Köztársaságban él (vagyis ott rendelkezik állandó lakóhellyel) a szülői kapcsolat megállapításának idején, a szülői kapcsolatot a szlovák joggal összhangban kell meghatározni, amennyiben az a gyermek érdekeit szolgálja. Ez a rendelkezés az elismerés érvényességének a gyermek születésekor fennálló állampolgárságának joga helyett a szülői kapcsolat elismerésének helye szerinti állam joga alapján történő megítélését teszi lehetővé. A szülői kapcsolat elismerésének érvényességéhez ugyanakkor elegendő, ha az elismerésre az annak helye szerinti állam jogával összhangban kerül sor.

3.4.2 Örökbefogadás

A szlovák családjogi törvény alapján az örökbefogadással az örökbefogadott gyermek és az örökbefogadó szülő (és annak rokonai) között a biológiai családdal jogilag azonos kapcsolat jön létre. Kizárólag bíróság határozhat az örökbefogadásról, az olyan javaslatról, amelyet örökbefogadó szülő nyújtott be, akinek nem kell szlovák állampolgárnak lennie, azonban a gyermekek szociális és jogi védelméről és a szociális gyámságról szóló 305/2005. sz. törvénnyel összhangban szerepelnie kell az örökbefogadási tanúsvítványon. Kizárólag 18. éven aluli gyermekek fogadhatók örökbe. A hatályos jogi szabályozás a gyermek közös örökbefogadását kizárólag egymással házasságban élő személyek (vagy a gyermek egyik szülőjével házasságban élő személy, a szülő vagy örökbefogadó szülő özvegye) számára teszi lehetővé. Kivételesen egyedülálló személy is örökbe fogadhat egy gyermeket. Kiskorú személy külföldi örökbefogadásához a szlovák munka-, szociális- és családjogi minisztérium vagy a minisztérium által kijelölt államigazgatási szerv hozzájárulása szükséges. Az örökbefogadás az örökbefogadásról szóló határozat hatálybalépését követő hat hónapon belül megszüntethető bírósági határozat alapján.

A nemzetközi magánjogról szóló törvény 26. szakasza alapján az örökbefogadásra az örökbefogadó szülő állampolgársága szerinti állam joga az irányadó. Amennyiben az örökbefogadó szülők állampolgársága különböző, a házastársak közös szokásos tartózkodási helye szerinti állam joga alkalmazandó. Ilyen tartózkodási hely hiányában az örökbefogadásra az a jog az irányadó, amelyhez az örökbefogadó szülőket a legszorosabb kapcsolat fűzi. A szlovák jog alkalmazható abban az esetben, ha a külföldi jog egyáltalán nem vagy csak rendkívül nehezen teljesíthető feltételek mellett teszi lehetővé az örökbefogadást, és az örökbefogadó szülő vagy legalább az örökbefogadó szülők egyike hosszabb ideig a Szlovák Köztársaság területén lakott (ami az ítélezési gyakorlat alapján legalább egy évet jelent). A nemzetközi magánjogról szóló törvény 26a. szakasza alapján a gyermek (a szlovák jog szerint az) örökbefogadást megelőző gondozásba helyezésére a gyermek szokásos tartózkodási helye szerinti állam joga az irányadó. Az örökbefogadott gyermek állampolgársága szerinti állam joga alkalmazandó a gyermek örökbefogadáshoz való hozzájárulása vagy a más személyek, illetve intézmények általi jóváhagyás szükségességének megítélésére (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 27. szakasza). Ez a rendelkezés az örökbefogadáshoz hasonló esetekre, köztük a (szlovák jog által el nem ismert) törvénytelen gyermek törvényesként történő elismerésére is alkalmazandó.

3.5 Házasság, házasság nélkül együtt élő párok, élettársi kapcsolatok, házasság felbontása, különválás, tartási kötelezettségek

3.5.1 Házasság

A szlovák jog alapján házasságot szellemileg ép férfi és nő köthet egymással; a felek a házasságkötéskor nem lehetnek más házastársai. A törvény megtiltja a felmenők, lemenők és testvérek, valamint a kiskorúak házasságkötését (a bíróság kivételesen engedélyezheti a 16. életévét betöltött kiskorú személy házasságát). Ez az életkori korlátozás a szlovák jogban kötelező előírásnak minősül. A szlovák jogi szabályozás alapján házasságot valamely nyilvántartó hivatalban vagy egyházi hatóság előtt kinyilvánított egybehangzó akarattal lehet kötni.

A nemzetközi magánjogról szóló törvény (19. és 20. szakasz) alapján a személyek házasságkötési képességére és a házasságkötés érvényességének feltételeire az adott személy állampolgársága szerinti állam joga az irányadó. A házasságkötés alakiságára a házasságkötés helyének jogát kell alkalmazni. Az általános kollíziós szabályokkal (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 3. és 4. szakasza) ellentétben a szlovák jog kisegítő jellegű alkalmazása kizárt. Ami a házasságkötés alakiságának megítélését illeti, mivel a házasságkötés helyének joga alkalmazandó, azt kell alkalmazni például olyan kérdések megítélésére, mint a házasságba való beleegyezés adott személy általi kinyilvánításának módja, a tanúk száma, a házasságkötés levezetésére hatáskörrel rendelkező szerv, a meghatalmazott útján történő házasságkötés lehetősége stb. Ez a kritérium konzuli képviseleten kötött házasságok esetében nem alkalmazandó. A szlovák állampolgárok külföldön, az e célra felhatalmazással rendelkező szlovák hatóságtól eltérő hatóság előtt történő házasságkötését a nemzetközi magánjogról szóló törvény 20a. szakasza kifejezetten szabályozza, és rögzíti, hogy az ilyen házasság a Szlovák Köztársaságban érvényes, amennyiben érvényes abban az államban is, amelynek hatósága előtt a felek a házasságot megkötötték, feltéve, hogy a házasságkötés nem ütközik a szlovák anyagi jogi rendelkezésekbe.

3.5.2 A házasság nélkül együtt élő párok és az élettársi kapcsolatok

A szlovák jog nem tartalmaz rendelkezést a házasságtól eltérő kapcsolatokra. A jogelmélet elismeri a férjként és feleségként együtt élő nem házas, de élettársi kapcsolatban élő férfi és nő kapcsolatát. Ez azonban jogi jelentőséggel nem bír, pusztán ténybeli egység. Hasonlóképpen, a szlovák jog nem ismeri el az azonos nemű személyek (bejegyzett) élettársi kapcsolatát vagy a különválást.

3.5.3 A házasság felbontása és a különválás

A nemzeti anyagi jog alapján a válás az élő házastársak házasságának bíróság általi felbontását jelenti. Kiskorú személy szülei házasságának felbontása esetén a bíróságnak a szülői jogok gyakorlásáról és a szülői kötelezettségek teljesítéséről is határoznia kell. A szlovák jogi szabályozás a felügyeleti jog felváltva történő gyakorlását is lehetővé teszi.

A nemzetközi magánjogról szóló törvény 22. szakasza rögzíti a házastársi együttélésnek a házasság felbontásával, a házasság érvénytelenné nyilvánításával vagy a házasság nem létezésének megállapításával történő megszüntetésére vonatkozó kollíziós szabályokat. E cikk tehát elsődlegesen az élő házastársak közötti házasság felbontásának kollíziós szabályaira vonatkozik. A házasság felbontás útján történő megszüntetésére azon állam joga az irányadó, amelynek állampolgárságával a házastársak az eljárás kezdeményezésének idején rendelkeznek. A házastársak személyi és vagyoni jogi viszonyait illetően az irányadó kritérium az adott időponthoz, jelesül a házasság felbontására irányuló eljárás megindításának időpontjához kapcsolódó állampolgárság (a házastársak eredeti állampolgársága vagy állampolgárságának változása irreleváns). Amennyiben a házasság felbontására irányuló eljárás megindításakor a házastársak nem rendelkeztek közös állampolgársággal, az állampolgárság szerinti ország kritériuma nem alkalmazható, ezért a szlovák jog az irányadó. Amennyiben az alkalmazandó (külföldi) jog nem teszi lehetővé a házasság felbontással történő megszüntetését, vagy azt kizárólag rendkívül nehezen teljesíthető feltételek mellett teszi lehetővé, azonban a házastársak – vagy legalább a házastársak egyike – hosszabb ideig laktak a

Szlovák Köztársaság területén, a szlovák jog alkalmazható. Mivel e lehetőség kizárólag olyan személyek számára érhető el, akiket a Szlovák Köztársasághoz megfelelő kapcsolat fűz, az ítélkezési gyakorlatban megállapítást nyert, hogy a szóban forgó személyeknek legalább egy évig kellett a Szlovák Köztársaság területén élniük.

Ami a házastársak állampolgársága szerinti állam jogát illeti, a házasság érvényességének és fennállásának megítélése céljából a nemzetközi magánjogról szóló törvény 22. szakaszának (3) bekezdésében rögzített kapcsoló tényezők nincsenek összhangban a nemzetközi magánjogról szóló törvény házasságkötési képességet, a házasság érvényességét és a házasság alakítását szabályozó 19. és 20. szakaszával. Az ítélkezési gyakorlatban megállapítást nyert, hogy a nemzetközi magánjogról szóló törvény 19. és 20. szakasza akkor alkalmazandó, ha a házasságkötésre (képeség és alakítás tekintetében) való jogosultság megítélésére a házasság megkötése előtt kerül sor, ezzel szemben a nemzetközi magánjogról szóló törvény 22. szakaszának (3) bekezdése az irányadó, ha a házasságot visszamenőlegesen kell megítélni, vagy ha az értékelés a házasság fennállására vonatkozik. Hasonlóképpen, az ítélkezési gyakorlatban a nemzetközi magánjogról szóló törvény 22. szakaszának (3) bekezdése vonatkozásában megállapítást nyert, hogy az alkalmazandó jog azon állam joga, amelynek állampolgárságával a házastársak a házasságkötés szándékolt időpontjában rendelkeztek.

3.5.4 Tartási kötelezettségek

A szlovák jog a tartási kötelezettség hat alaptípusát ismeri el: a szülők gyermekekkel szemben fennálló (legfontosabbnak tekintett) tartási kötelezettsége, a gyermekek szülőkkel szemben fennálló tartási kötelezettsége, az egyéb rokonok között fennálló tartási kötelezettség, a házastársi tartási kötelezettség, az elvált házastárs tartásához való hozzájárulás és a nem férjezett anya tartásához való hozzájárulás és bizonyos költségeinek megtérítése. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 24a. szakaszában szereplő kollíziós szabályok kifejezetten csak a szülők gyermekekkel szemben fennálló tartási kötelezettségéhez kapcsolódnak, és a gyermek anyjának a gyermek apjával szemben fennálló követeléseivel kivételével (az anya állampolgársága szerinti jog, a nemzetközi magánjogról szóló törvény 25. szakasza) a tartási kötelezettség valamennyi típusára vonatkoznak, tekintet nélkül arra, hogy a jogosult nagykorú vagy kiskorú-e. Ezekre a jogviszonyokra azon állam joga az irányadó, amelyben kiskorú gyermek esetén a jogosult lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik. A legtöbb esetben a szlovák bíróságok az eljárás helye szerinti ország jogával összhangban határoznak. Más tartási kötelezettségekre (pl. a házastársi tartási kötelezettségre) a tartás jogosultjának lakóhelye szerinti állam joga az irányadó.

A szülők és gyermekek közötti jogviszonyokra alkalmazott fő kapcsoló tényező a gyermek szokásos tartózkodási helye. A bíróság csak kivételes esetben veszi figyelembe más olyan állam jogát, amelyhez az ügy jelentősen kapcsolódik.

3.6 Házassági vagyoni jogi rendszerek

A nemzetközi magánjogról szóló törvénynek a házastársak vagyoni jogi viszonyaira vonatkozó 21. szakaszában foglalt kollíziós szabályok a házastársak állampolgárságát határozzák meg kapcsoló tényezőként. Ez ugyanakkor csak akkor alkalmazható következetesen, ha a házastársak azonos állam állampolgárai. Más esetekben a szlovák jog alkalmazandó. A nemzetközi magánjogról szóló törvény nem foglalkozik olyan helyzetekkel, amelyekben a kapcsoló tényező változik (a házastársak közös állampolgárságának megváltozása). Az ítélkezési gyakorlatban ugyanakkor megállapítást nyert, hogy az alkalmazandó jogot a jogilag jelentős esemény bekövetkezésének időpontja szerint kell megállapítani. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 21. szakaszának (2) bekezdése kizárja az esetleges összeütközéseket annak rögzítésével, hogy a felek bármely házassági vagyoni jogi rendszerre vonatkozó megállapodását (pl. a vagyonközösség csökkentésére vonatkozó megállapodásokat, házassági szerződéseket stb.) a házastársak vagyoni jogi rendszerére a megállapodás megkötésének időpontjában alkalmazandó jog alapján kell megítélni. Ez a kollíziós szabály önmagában nem, hanem kizárólag egy másik kollíziós szabállyal összefüggésben alkalmazható.

A szlovák anyagi jog a házassági vagyoni jogi rendszer egy konkrét típusát rögzíti: a házastársak vagyonközössége, amely a házasságkötéssel jön létre, és a házasság megszűnésével szűnik meg. A vagyonközösség terjedelmét a házastársak a későbbiekben kölcsönös megállapodásukkal csökkenthetik vagy növelhetik, illetve az bírósági határozattal bizonyos egyéb módokon (beleértve a megszüntetést és a helyreállítást) is módosítható. A szlovák jogban a házassági előszerződés nem létezik.

3.7 Öröklés, végintézkedések

A kollíziós szabály szerint az öröklés egyetlen kapcsoló tényezőn alapul: a nemzetközi magánjogról szóló törvényben foglalt általános kollíziós szabály alapján a törvényes öröklési jogviszonyokra azon állam joga az irányadó, amelynek az örökhagyó az elhalálozásakor az állampolgára volt (17. szakasz). Ez a teljes öröklés tekintetében érvényesülő egyetlen kapcsoló tényező tekintet nélkül arra, hogy ingó vagy ingatlan vagyontárgyról van-e szó. Amennyiben elhalálozásának időpontjában az örökhagyó két vagy több állam állampolgárságával rendelkezett, vagy hontalan volt, az irányadó állampolgárságot a nemzetközi magánjogról szóló törvény 33. szakaszával összhangban kell meghatározni.

Ami a végrendelezési képességet és a végrendelet visszavonására való képességet, valamint az akarat hiánya és az akaratnyilvánítási hiba joghatásait illeti, a végrendelezőnek az akaratnyilvánítása időpontjában fennálló állampolgársága az irányadó. Ez azt jelenti, hogy amennyiben az ilyen szándék nyilvánítását követően az állampolgárságban változás következik be, ez nem érinti a végrendelezés vagy a végrendelezés visszavonásának érvényességét. A nemzetközi magánjogról szóló törvény 18. szakasza tehát különös szabály a nemzetközi magánjogról szóló törvény 3. szakaszának (2) bekezdéséhez képest, amely rögzíti, hogy amennyiben külföldi személy a Szlovák Köztársaság területén jogcselekményt végez, elegendő, ha a szlovák jog szerint erre cselekvőképességgel rendelkezik. Az akaratnyilvánítás időpontjában fennálló állampolgárság szerinti állam joga arra is irányadó, hogy a vagyon a halál bekövetkezése esetén a végrendelezés révén hogyan száll át. A végrendelezés és a végrendelezés visszavonásának alakítására azon állam joga az irányadó, amelynek állampolgárságával a végrendelező a végrendelet megtételekor rendelkezett. Elegendő ugyanakkor, ha a végrendelet megfelel a megtételének helye szerinti állam jogának (18. szakasz). E kiegészítő kollíziós szabályt akkor kell alkalmazni, ha a végrendelező nem teljesítette azokat a végrendelezésre vonatkozó alaki követelményeket, amelyeket a végrendelet megtételének időpontjában fennálló állampolgársága szerinti állam joga előírt. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a végrendelező a végrendelet megtételének időpontjában fennálló állampolgársága szerinti állam jogában rögzített alaki feltételeket nem, a végrendelet megtételének helyén irányadó jogban foglalt feltételeket azonban teljesíti, a végrendeletet érvényesnek kell tekinteni.

A szlovák anyagi jog alapján a vagyon törvény vagy végrendelet alapján, illetve vegyesen örökölhető. A jog az öröklés sorrendje szerint négy örökös osztályról rendelkezik, amelyek közül a sorrendben előrébb álló osztályokba tartozó örökösök a sorrendben hátrébb található osztályokba tartozó örökösöket megelőzik. Az első osztályba az örökhagyó gyermekei és házastársa tartoznak; A további osztályok más rokonokat és minden olyan személyt magukban foglalnak, aki legalább az örökhagyó halálát megelőző egy évig az elhunytal közös háztartásban élt, és ezért a közös háztartásról gondoskodott, vagy akit az örökhagyó eltartott. A végrendeleten alapuló öröklés esetére a jog úgy rendelkezik, hogy a jogszabályban előírt feltételeknek megfelelő végrendeletet a végrendelező készíti el, vagy azt közjegyzői okirat formájában kell megtenni. Végrendelet legkorábban 15 évesen tehető. A vagyon végrendelettel történő átruházásának szabadságát korlátozza az, hogy a kiskorú leszármazóknak a hagyatékból legalább a törvény alapján őket megillető rész jár, és hogy a nagykorú leszármazóknak legalább a törvény alapján járó részük felét meg kell kapniuk. A szlovák jog lehetővé teszi az öröklésről (kizárólag teljes körűen, a jogok és kötelezettségek összességéről) való lemondást, rendelkezik az öröklésre való képtelenségről (a törvényben meghatározottak szerint), a leszármazók öröklésből való kitagadásáról (az örökhagyó által az öröklésből való kitagadásról készített okirat alapján) és a visszaszállásról (ebben az esetben örökösök hiányában a hagyaték az államra száll vissza), azonban nem ismeri el a közös végrendeleteket, öröklési szerződéseket vagy a halálos ágyon juttatott ajándékokat.

3.8 Ingatlan

A szlovák jog az ingatlant földterületként és a szilárd alapok révén a talajhoz rögzített épületként határozza meg (a polgári törvénykönyv 119. szakasza). A nemzetközi magánjogról szóló törvény alapján az ingatlanon fennálló anyagi jogok vonatkozásában az általános kapcsoló tényező az ingatlan fekvésének helye szerinti jog (a nemzetközi magánjogról szóló törvény 5. szakasza, amely ingóságokra is alkalmazandó, ha azok nem tartoznak a 6. és 8. szakasz hatálya alá – lásd a 2.3. pontot). A nemzetközi magánjogról szóló törvény 7. szakasza ugyanakkor elsőbbséget élvez e szabállyal szemben, mivel rögzíti, hogy figyelembe kell venni az olyan anyagi jogokat keletkeztető, módosító vagy megszüntető, közhiteles nyilvántartásba történő bejegyzéseket, amelyek tárgyat olyan ingatlan képezi, amely más államban fekszik, mint amelynek joga az adott ingatlanon fennálló anyagi jogok keletkezésének, módosulásának vagy megszűnésének jogalapjára irányadó. Ilyen esetekben az alkalmazandó jog az ingatlan fekvésének helyén hatályos, a közhiteles nyilvántartásba való bejegyzésre vonatkozó szabályozás.

A hatályos szlovák jog szerint a „közhiteles nyilvántartás” kifejezés a föld- és épületnyilvántartást (telekkönyv) jelenti (a földek és épületek nyilvántartásáról szóló 162/1995. sz. törvény), azonban az ingatlannal kapcsolatos bejegyzések előzményei magukban foglalják a földnyilvántartást, a vasúti nyilvántartást, a bányászati nyilvántartást és a vízi utak nyilvántartását is.

3.9 Fizetéseképtelenség

Az Európai Unió tagállamait vagy az Európai Gazdasági Térség államait érintő, nemzetközi elemet tartalmazó fizetéseképtelenségi eljárásokra a fizetéseképtelenségről és az átszervezésről szóló 7/2005. sz. törvény (a fizetéseképtelenségről szóló törvénykönyv) az irányadó, hacsak az 1346/2000/EK tanácsi rendelet eltérően nem rendelkezik. A fizetéseképtelenségről szóló törvénykönyv alapján, amennyiben a Szlovák Köztársaságot nem köti a hitelezők csődbe ment adós általi kielégítését szabályozó nemzetközi szerződés, a fizetéseképtelenségről szóló törvénykönyv hatálya alá tartozó eljárásokban a külföldi ítéletek elismerésére a viszonyosság elvét kell alkalmazni. A szlovák bíróság által megállapított fizetéseképtelenség a külföldi állam területén fekvő vagyona is vonatkozik, amennyiben azt e külföldi állam jogszabályai megengedik.

A nemzetközi magánjogról szóló törvény a csődre megfelelően alkalmazandó kollíziós szabályokat tartalmaz, jelesül az 5. szakaszt (a kapcsoló tényező az ingó vagy ingatlan fekvésének helye), a 7. szakaszt (a nyilvános adatok bejegyzése tekintetében a kapcsoló tényező a vagyon fekvésének helye) és a kötelezettségekre irányadó rendelkezéseket (9. és azt követő szakaszok).

Utolsó frissítés: 22/04/2022

Ennek a lapnak a különböző nyelvi változatait az Európai Igazságügyi Hálózat tagállami kapcsolattartói tartják fenn. Az Európai Bizottság szolgálata készíti el a fordításokat a többi nyelvre. Előfordulhat, hogy az eredeti dokumentumon az illetékes tagállami hatóság által végzett változtatásokat a fordítások még nem tükrözik. Sem az Európai Igazságügyi Hálózat, sem a Bizottság nem vállal semmilyen felelősséget, illetve kötelezettséget az e dokumentumban közzétett vagy hivatkozott információk és adatok tekintetében. Az ezen oldalért felelős tagállam szerzői jogi szabályait a Jogi nyilatkozatban tekintheti meg.